

Vše je tak, jak má být

Ahoj, jmenuji se Vojta. Je mi 17 let a chodím na gympl do Brna. Chtěl bych se s vámi podělit o svůj příběh. Ne snad proto, abyste mě litovali a říkali, že jsem chudák, ale proto, abych pomohl lidem jako jsem já.

Když mi bylo deset, dozvěděl jsem se, že mám rakovinu. Ne takovou tu závažnou, při které se umírá do šesti měsíců, ale i tak mi řekli, že mi nezbývá moc času. V té době jsem to ještě nechápal, ale s přibývajícím věkem jsem svoji nemoc začal lépe poznávat a dozvídal se o ní stále nové a nové informace. Taky jsem jí byl ovlivněný, například jsem nemohl hrát žádný náročný sport. Občas jsem cítil velkou bolest v břiše, kde byl můj nádor. Ale jindy to nebyla bolest, spíš takový nepříjemný pocit, jako bych cítil, jak nádor roste. A čím víc jsem na to myslel, tím víc rostl a mě to zabíjelo. Bylo mi jedno, jestli umřu, o tom jsem už přemýšlel a byl s tím srovnaný, ale něco mě neustále ubíjelo. Stejná myšlenka den co den, noc co noc. Přemýšlel jsem nad tím, jak zabránit, aby moji rodiče a známí nebyli smutní, až umřu, aby nebrečeli, aby žili dál a neutápěli se ve smutku z mého odchodu. Byl jsem jako atomová bomba. Až vybuchnu, zabiji všechno a všechny kolem sebe.

Ve škole nikdo nevěděl, že mám „raka“. Byl jsem docela oblíbený, měli jsme s některými kámoši naši „legendární partu“. Sedávali jsme spolu na obědě, připravovali si taháky do školy a prostě všechny ty trošku špatné věci. Nikdo nic nevěděl. Taky jsem hrál v malé kapele na bubny. Byli jsme známí po celém městě a lidé si nás objednávali na různé oslavy a plesy. To mě moc bavilo.

V prváku jsme měli jet do Anglie poznávat jinou kulturu, prohlédnout si Londýn se všemi jeho památkami a úžasnými budovami a tak. Od naší třídní učitelky jsme dostali za úkol přinést lékařskou zprávu, že jsme zdraví, když je někdo alergický, tak na co a jaké léky má užívat. Všichni „papír“ donesli a můj kamarád z „legendární party“ dostal za úkol odnést všechny zprávy panu řediteli. Bohužel hned první byla zrovna ta moje. No, a když tak jdete dlouhou školní chodbou se třiceti papíry v ruce a nikdo tam není, prostě neodoláte a alespoň tu první si přečtete. Potom to řeknete jen svému kamarádovi, ale ten to může říct dál a dál. Když je hodně lidí v jedné budově, novinky se šíří docela rychle. Tak takhle se to všichni dozvěděli. Učitelé byli touto zprávou velmi překvapeni, se spolužáky a kamarády to ale bylo mnohem horší. Oni se mě vlastně začali bát. Mysleli si, že mou nemoc můžou „chytit“, ale vůbec nic o ní nevěděli. Snažil jsem se vysvětlit jim, o co jde a že ode mě nemůžou dostat rakovinu. Ale oni mě ani neposlouchali a po pár dnech se se mnou přestali bavit úplně. Když jsem při obědě přišel k našemu stolu, celá „legendární parta“ od něj odešla bez jediného slova.

Měli jsme mít zkoušku s kapelou, ale tam nikdo nepřišel. Prostě mě všichni úplně odepsali, jako bych umřel. Já jsem o tom zase přemýšlel. Řekl jsem si, že až tady nebudu, chtěl bych, aby po mně na Zemi něco zůstalo. A začal jsem to i realizovat. Rozhodl jsem se, že začnu psát na internet blog o tom, jaké to bylo dozvědět se, že mám rakovinu, jak se s tím vyrovnat a naučit žít. Nejdříve jsem tam napsal svůj vlastní příběh a bylo mi jedno, že moje osobní informace byly teď volně k dostání, protože jsem chtěl touto cestou pomáhat dalším lidem. Každý pátek jsem přidal nějaké další informace, dokonce i vtipy a po pár týdnech se začaly dostavovat účinky. Několik lidí (později i pár desítek) si moje příspěvky četlo pravidelně, komentovali je a posílali mi i svoje vlastní příběhy a já je tam pak napsal. Takto vznikla menší skupinka lidí s různými druhy rakoviny. Dohodli jsme se, že se někde sejdeme. Opravdu přišli všichni a dlouho jsme si povídali o sobě, o tom, jak se cítíme a jaké máme další diagnózy. Začali jsme se scházet častěji, říkali jsme tomu „Skupina naděje“. Říkali jsme si, že se nevzdáme, že musíme vyhrát boj nad touto krutou nemocí. Každý navzájem se podporoval. Bohužel, některým se zvítězit nepodařilo, a tak jsme se občas museli srovnat se ztrátou jednoho člena. Opravdu mi to pomáhalo, dokonce mi už ani nevadilo, že se se mnou ve škole moc lidí nebaví. Ale jeden den nastal převrat. K nám do školy přijela paní doktorka a měla přednášku o různých nemocech. Dokonce i o rakovině.

Takto se moji kamarádi dozvěděli, že nejsem moc nebezpečný a že se se mnou můžou bavit a kamarádit. Nejprve začali ti úplně nejlepší kamarádi, potom se k nim přidávali další a další. Nakonec jsem zase směl chodit ke stolu s naší „legendární partou“ a začal jsem znovu hrát v kapele. Ale to neznamená, že jsem přestal se „Skupinou naděje“. Stále jsem chodil a chodím na naše sezení a každý pátek přidávám něco na svůj blog. Našel jsem si tu nejlepší přítelkyni na světě a vše je tak, jak má být.

Simona Čechovská, 13 let